

Arrest

nr. 240 157 van 27 augustus 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 februari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 januari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juli 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 augustus 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat C. DESENFANS en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 18 december 2018, verklaart er zich op 8 februari 2019 vluchteling.

1.2. Op 30 januari 2020 werd door de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op 3 februari 2020 naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Afghaanse nationaliteit en bent u 24 jaar oud. U bent afkomstig uit het dorp Shamshapur, gelegen in het district Surkhrod van de provincie Nangarhar. U bent Pashtoun van etnische origine en soennitisch moslim. U studeerde aan het Nangarhar Mechanical Institute en rondde in 1394 (Gregoriaanse kalender: 21 maart 2015 – 20 maart 2016) de opleiding van elektrisch ingenieur af. Enkele maanden nadat u uw studies afrondde stelde u zich kandidaat voor het Afghaanse leger omdat u graag uw land wilde dienen. U slaagde voor het toelatingsexamen van sergeant en kwam terecht bij het 207 Zafar Korps in Herat. Van daaruit werd u geselecteerd om naar het tweede regiment in Farah te gaan. U werkte er op het personeelsdepartement en stond onder meer in voor rapportage over de voedselvoorraden en de voorbereiding van verlofschema's en het militaire boekje.

Toen u tijdens de zevende maand van 1396 (september-oktober 2017) met verlof naar huis ging viel de taliban twee dagen na uw terugkeer plots uw huis aan. U was op dat ogenblik gelukkig in het huis van uw halfbroer F., op slechts enkele kilometers van uw ouderlijk huis. Ook uw broer N. was daar bij u. Rond 3u die bewuste nacht kreeg u een telefoontje van uw moeder. Ze zei dat er mensen naar jullie thuis gekomen waren en dat zij naar u vroegen. Uw moeder vertelde niets over het feit dat het taliban waren en dat zij haar en uw andere broers en zussen geslagen hadden omdat ze bang was dat u misschien iets verkeerd zou gaan doen. Rond 6 of 7u 's ochtends kwam u moeder vervolgens naar het huis van uw halfbroer F. en vertelde ze het hele verhaal. De taliban had ermee gedreigd u te doden omdat u voor de Afghaanse autoriteiten werkt en u bijgevolg hun mensen doodt. Ze eisten van uw moeder dat ze zei waar u was, waarop uw moeder had gezegd dat u in Jalalabad was en deze taliban weer waren weggegaan. U besprak deze kwestie samen met uw moeder, uw broer N. en uw halfbroer F.. Er werd besloten dat u het land moest verlaten en dat u ook N. mee moest nemen omdat de taliban hem mogelijk zou ontvoeren opdat u zich aan hen zou overleveren.

Diezelfde dag nog vonden jullie een smokkelaar en verliet u samen met uw broer N. het dorp. Jullie reisden eerst per auto naar Kaboel, waar jullie ticket kochten voor de bus naar Nimroz. Daar staken jullie illegaal de grens met Pakistan over. Van Pakistan reisden jullie verder via Iran tot in Turkije. Toen jullie van Turkije per boot wilden doorreizen naar Griekenland werd uw broer N. samen met andere vluchtelingen tegengehouden door de politie. U slaagde er wel in Griekenland te bereiken en kon na een paar maanden ook doorreizen naar Macedonië. Van daaruit kwam u via Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk uiteindelijk naar België midden december 2018. Hier wendde u zich tot de Belgische asielautoriteiten en diende u een verzoek om internationale bescherming in.

Ter ondersteuning van dit verzoek legt u de volgende documenten neer: een kopie van uw taskara, het certificaat van uw middelbare school, een puntenlijst van uw middelbare school, een puntenlijst van uw hogere studies, uw identificatiekaart van het Afghaanse nationale leger, uw bankkaart en het certificaat van uw opleiding tot sergeant.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk heeft gemaakt. Er kan immers geen geloof gehecht worden aan uw problemen met de taliban.

Eerst en vooral is het opvallend dat de taliban uw huis aanviel net op het ogenblik dat zowel u als uw broer N. zich in het huis van uw halfbroer F. bevonden (CGVS p.9). Indien zij, zoals u zelf verklaart, ontdekt hadden dat u voor het leger werkte en weer naar huis was gekomen voor verlof sinds lange tijd (CGVS p.6), is het weinig geloofwaardig dat zij tegelijkertijd niet op de hoogte zouden geweest zijn dat u net die avond uw huis had verlaten. Zo stelt u immers dat de taliban spionnen heeft (CGVS p.9), en suggereert u dat iemand van uw dorp hen misschien vertelde over u, omdat er veel informanten voor de taliban zijn onder de mensen in het dorp (CGVS p.10). Dat geen enkel van deze spionnen of informanten van de taliban u die bewuste avond uw huis zou hebben zien verlaten, is merkwaardig. Bovendien ging u samen met uw broer N. te voet naar het huis van uw halfbroer F. dat zich slechts op een paar kilometer van uw ouderlijk huis bevindt, nog steeds in hetzelfde dorp (CGVS p.9). Dat ook dit niet opgemerkt werd door één van deze spionnen of informanten is opnieuw merkwaardig.

Verder verklaart u dat uw moeder u die nacht opbelde om te zeggen dat er wat mensen kwamen die naar u vroegen, maar dat ze u niet alles vertelde omdat ze dacht dat u misschien verkeerd zou gaan reageren (CGVS p.10). Ook hierbij kan een bedenking gemaakt worden. Indien u moeder werkelijk bang

had dat u iets verkeerd ging doen, is het enigszins vreemd dat zij rond 3u 's nachts wel opbelde om te zeggen dat er wat mensen naar jullie huis kwamen en naar u vroegen (CGVS p.10). Hiermee liet zij u immers in een bijzondere onwetendheid over de juiste omstandigheden, waarmee ze het risico op een foute reactie van u niet meteen inperkte. Gevraagd of u daarbij overigens niet kon raden dat het wel over de taliban ging, is uw antwoord daarenboven opmerkelijk. Zo stelt u dat u dit niet kon raden omdat de autoriteiten soms ook huizen binnenvallen (CGVS p.10), een gegeven dat inderdaad klopt, maar lijkt u als het ware te vergeten dat u zelf tewerkgesteld was voor de Afghaanse autoriteiten, waardoor het wel erg vreemd is dat u niet zeker zou weten welke van deze twee partijen u hoogstwaarschijnlijk in het holst van de nacht op dergelijke manier kwam zoeken.

Ook wenst het CGVS op te merken dat u aangaf dat niemand in uw dorp wist dat u voor het leger werkte, en dat u iedereen vertelde dat u studeerde aan de universiteit in Farah (CGVS p.9). Gevraagd wat u dan vertelde te studeren in Farah, verklaart u dat u de dorpelingen zei dat u er Engelse literatuur studeerde. Wanneer u vervolgens gevraagd werd of u dit dan niet kon studeren in Jalalabad, bevestigt u dat dit wel mogelijk was (CGVS p.10). Dat niemand van de dorpelingen het vreemd vond dat u speciaal naar Farah ging om er Engelse literatuur te studeren, iets dat u evenzeer in Jalalabad kon doen, waar u bovendien eerder ook al studeerde (CGVS p.3), is evenzeer bedenkelijk. Daarbij werkte u naar eigen zeggen reeds sinds 02/08/1394, oftewel 24 oktober 2015, voor het leger (zie vragenlijst CGVS ingevuld door de DVZ vraag 6), en ontdekte de taliban pas in de zevende maand van 1396 (september-oktober 2017) dat u voor het leger werkte (CGVS p.9). Dat u en uw familie er twee jaar lang in slaagden om uw mededorpelingen, onder wie volgens u vele informanten van de taliban, te laten geloven dat u helemaal naar Farah getrokken was enkel en alleen om er te studeren, en dan nog een studie die even goed in Jalalabad beschikbaar was, is weinig geloofwaardig.

Voorts is het noemenswaardig dat enerzijds de taliban u die bewuste nacht niet kwam zoeken bij uw halfbroer F. wiens huis zich slechts op een paar kilometer van uw eigen huis bevindt, en dat anderzijds u en uw broer erin slaagden om het dorp de volgende dag zonder enige problemen te verlaten (CGVS p.12). U stelt in deze context dat jullie in het geheim vertrokken en niemand hiervan op de hoogte was (CGVS p.12), hetgeen echter opnieuw haaks staat op uw eerdere verklaringen dat er in uw dorp vele informanten van de taliban waren (CGVS p.10).

Tot slot kan er nog een bedenking gemaakt worden bij de reden waarom u (alleen) uw broer N. met u meegenomen hebt toen u het land verliet. Zo verklaart u dat u dit deed omdat de taliban hem anders mogelijk zou ontvoeren zodat u zich aan hen zou overleveren (CGVS p.6, 10). Uw andere broers, L. en R., bleven echter gewoon thuis (CGVS p.6). Op de vraag hoe het komt dat zij thuisblijven antwoordt u dat zij nog jong zijn. Nochtans zijn L. en R. reeds 16 en 14 jaar (CGVS p.6), en is het algemeen geweten dat de taliban er niet voor terugdeinst om ook jongens van die leeftijd lastig te vallen, bijvoorbeeld om oudere familieleden onder druk te zetten. Bovendien verklaarde u eerder dat de taliban die bewuste nacht dat ze uw huis binnenvielen zowel uw moeder, broers als zussen sloegen om hen bang te maken en hen te laten vertellen waar u zich bevond (CGVS p.9, 10). Dat uw familie desondanks gewoon in het dorp zouden blijven terwijl u en uw oudste broer N. wegvluchtten, is weinig geloofwaardig. Gevraagd of er geen mogelijkheid was voor uw familie om elders naartoe te verhuizen, zwakt u het gevaar voor hen plots ook opvallend af. Zo stelt u dat de taliban niets zouden doen met uw moeder en zussen (CGVS p.13), hetgeen echter haaks staat op het gegeven dat ze hen eerder zouden geslagen hebben om iets over u te weten te komen. In diezelfde context verklaart u verder dat uw (volwassen) halfbroers eveneens niets dienen te vrezen omdat zij apart van jullie wonen, gewone arbeiders zijn, en belastingen betalen aan de taliban (CGVS p.13), wat opnieuw weinig steekhoudt daar zijn in hetzelfde dorp leven en als een verlengstuk van uw familie kunnen beschouwd worden.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus voorzien in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

De documenten die u neerlegt ter ondersteuning van uw verzoek om internationale beschermingen wijzigen bovenstaande appreciatie niet. Zij ondersteunen immers louter uw identiteit, herkomst, opleiding en tewerkstelling bij het Afghaanse leger, elementen die vooralsnog niet ter discussie staan, en tonen op geen enkele wijze de door u voorgehouden problemen met de taliban aan.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse verzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van ‘open combat’ of hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen

gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaatgeneraal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de agglomeratie Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Vanuit Jalalabad kan men doorreizen naar de delen van de stad gelegen in de omliggende districten Behsud en Surkhrod, ten noorden en ten westen van het district Jalalabad. Gelet op het strategische belang van deze weg, worden gerichte veiligheidsoperaties door de autoriteiten op deze weg uitgevoerd en is controle over de weg van groot belang voor de autoriteiten. Het gegeven dat veiligheidsoperaties onderweg plaatsvinden belet niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-68 en 195-201, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-24 en 111-118, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-66 en 211-218, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf); de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod van 18 maart 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_in_jalalabad_behsud_en_surkhrod.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>); en de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod (addendum) van 26 augustus 2019**, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/veiligheidssituatie-jalalabad-behsud-ensurkhrod-addendum> blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat gewapende militante groeperingen zoals de taliban en Islamitische Staat (ISKP) actief zijn in de meer afgelegen delen van de provincie. Zo is ISKP hoofdzakelijk openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. De taliban is op zijn beurt voornamelijk sterk aanwezig in de westelijke districten van de provincie. De taliban en ISKP bestrijden elkaar voor de controle over territoria en de aanwezige mijnen, in het bijzonder in het Tora Bora gebied van waaruit diverse goederen van en naar Pakistan gesmokkeld worden. De zuidelijke en zuidwestelijke districten worden het meest getroffen door deze gewapende strijd. Het CGVS benadrukt dat aan verzoekers afkomstig uit grote delen van Nangarhar de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er in hun hoofde geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Inzake de veiligheidssituatie dient echter herhaald en benadrukt te worden dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Provinciale hoofdplaatsen en belangrijkste bevolkingscentra staan over het algemeen onder controle van de Afghaanse overheid en steden kennen een betere infrastructuur, dienstverlening en mogelijkheden tot levensonderhoud, en Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt maar zich verder uitstrekt dan deze districtsgrenzen. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud en Surkhrod, respectievelijk ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflictgerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een verstedelijkt gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau en de typologie van het geweld er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar. De stad is stevig in handen van de overheid en er werden bijkomende veiligheidsmaatregelen genomen in het voorbije jaar, zoals een overdracht van de controle over de veiligheid van de stad aan het Afghaanse leger, wat een positieve impact op de algemene veiligheidssituatie in de stad tot gevolg heeft. Het geweld is er voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met bembommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook een aantal complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Hoewel veel van deze complexe aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers bij deze aanslagen niet het voornaamste doelwit zijn. Daarnaast werd Jalalabad voornamelijk in de eerste helft van 2018 getroffen door enkele grootschalige aanslagen opgeëist door ISKP, waarbij "soft targets" gevisieerd werden: bij deze aanslagen zijn de slachtoffers voornamelijk burgers en betreft het licht bewaakte locaties. Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is echter niet van dien aard dat het inwoners dwingt hun woonplaats te verlaten, zoals blijkt uit het aantal intern ontheemden (IDP's). Jalalabad blijkt daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten

Niettegenstaande er zich in Jalalabad en de ruimere stadsregio met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk verschillende geweldsniveau en de typologie van het geweld in de regio in vergelijking met de provincie Nangarhar, de controle van de veiligheidsdiensten over de regio, het relatief beperkte aantal conflict gerelateerde incidenten, waarbij de tweede helft van 2018 en de eerste helft van 2019 een duidelijke daling van het geweldsniveau inhield, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de vaststelling dat de regio een toevluchtsoord is voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de agglomeratie Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Jalalabad in uw hoofdte mate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Jalalabad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofdte omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Note wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan

besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien. De Guidance Note stelt voorts dat bij de beoordeling van de redelijkheid de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker van belang zijn, zoals: de leeftijd van de verzoeker, de mogelijkheid om zich op de arbeidsmarkt te begeven, het gebrek aan bijkomende kwetsbaarheden omwille van gender, het instaan voor het onderhoud van een gezin, de afwezigheid van gezondheidsproblemen, lokale kennis o.a. van de normen in de samenleving en kennis van de stad, de professionele, scholings- en economische achtergrond van de verzoeker, het bestaan van een ondersteunend netwerk etc.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in Jalalabad vestigt.

U bent immers een gezonde, alleenstaande jongeman die, gelet op uw leeftijd, professionele, scholings- en economische achtergrond, over ruime mogelijkheden beschikt om u op de diverse arbeidsmarkt in de stad te begeven. Zo spreekt u naast uw moedertaal Pashtou ook vloeiend Dari en vervulde u een opleiding als elektrisch ingenieur (CGVS p.3-4). Daarnaast deed u ruim anderhalf jaar werkervaring op als sergeant bij het Afghaanse leger, waar u zich hoofdzakelijk bezighield met administratieve taken en bewaking (CGVS p.5). Gelet op de nabijheid van uw dorp (Shamsapoor) bij de stad Jalalabad, alsook het feit dat u uw studies in Jalalabad deed (CGVS p.3), heeft u de nodige lokale kennis van de heersende normen in de samenleving en kan u rekenen op een ondersteunend netwerk van familie-, stam- en/of clanleden in de regio. U was verder in staat om zowel uw eigen als uw broers reis naar Europa te financieren (waarvoor u samen zo'n tienduizend euro betaalde, CGVS p.12), wat duidt op de nodige financiële draagkracht van uzelf en uw netwerk. Ook uw zelfstandigheid, die u heeft aangetoond door naar Europa te reizen en u hier in een vreemde gemeenschap te vestigen, is een troef voor een hervestiging in de stad. U haalde bovendien geen bijkomende kwetsbaarheden aan waaruit zou blijken dat u zich niet in de stad Jalalabad zou kunnen vestigen.

Men kan dus concluderen dat gelet op uw persoonlijke omstandigheden en profiel, een intern vestigingsalternatief in de agglomeratie Jalalabad voor u veilig en redelijk is.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat dit niet mogelijk is omdat u op de zwarte lijst van de Taliban staat. Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de Taliban omwille van uw tewerkstelling bij het Afghaanse leger gekend zou hebben, zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM).

In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de

Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikelen 4 en 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift drie internetartikelen met betrekking tot de veiligheidssituatie in de agglomeratie Jalalabad (stukken 3-5).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Verzoeker voert aan dat hij door de taliban wordt bedreigd omwille van zijn tewerkstelling bij het Afghaanse Nationale Leger (hierna: ANA). In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) het niet aannemelijk is dat enerzijds verzoeker beweert dat de taliban zijn tewerkstelling bij het ANA hadden ontdekt door spionnen in zijn dorp en dat anderzijds de taliban verzoekers huis aanvielen net op het moment dat hij en zijn broer N. zich in het huis van zijn halfbroer F. bevonden; (ii) het evenmin aannemelijk is dat zijn moeder hem om drie uur 's nachts zou opbellen om te zeggen dat mensen verzoekers huis hadden aangevallen doch hierbij niet zou vermelden dat het om talibanleden ging, hetgeen des te meer klemt daar verzoeker verklaart dat hij zelf niet kon raden dat talibanleden zijn huis hadden aangevallen; (iii) het niet geloofwaardig is dat verzoeker teneinde zijn werkzaamheden bij het ANA verborgen te houden, de dorpingen zou hebben verteld dat hij Engelse literatuur studeerde in Farah terwijl dergelijk studie ook beschikbaar is in het naderbij gelegen Jalalabad waar hij eerder al studeerde; (iv) het evenmin aannemelijk is dat verzoeker en zijn broer N. niet werden gezocht in het enkele kilometers verderop gelegen huis van zijn halfbroer F. terwijl er in het dorp vele informanten van de taliban aanwezig zouden zijn en dat zij van hieruit in het geheim konden vertrekken; (v) de ernst en de geloofwaardigheid van de bedreigingen vanwege de taliban verder wordt ondermijnd doordat verzoekers overige familieleden probleemloos in het dorp bleven wonen terwijl zijn moeder, broers en zussen bij de aanval op zijn huis wel zouden zijn geslagen door de taliban teneinde verzoekers verblijfplaats te weten te komen; en (vi) de door verzoeker voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) geen elementen bevatten die alsnog de voorgehouden problemen met de taliban zouden kunnen aantonen.

2.3.2.2. De Raad stelt vast dat verzoeker er in zijn verzoekschrift niet in slaagt om op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn eerdere verklaringen, het opwerpen van blote en *post factum*-beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven *in concreto* te weerleggen.

2.3.2.3. Zo motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat het niet aannemelijk is dat enerzijds verzoeker beweert dat de taliban zijn tewerkstelling bij het ANA hadden

ontdekt door spionnen in zijn dorp en dat anderzijds de taliban verzoekers huis aanvielen net op het moment dat hij en zijn broer N. zich in het huis van zijn halfbroer F. bevonden:

“Eerst en vooral is het opvallend dat de taliban uw huis aanviel net op het ogenblik dat zowel u als uw broer N. zich in het huis van uw halfbroer F. bevonden (CGVS p.9). Indien zij, zoals u zelf verklaart, ontdekt hadden dat u voor het leger werkte en weer naar huis was gekomen voor verlof sinds lange tijd (CGVS p.6), is het weinig geloofwaardig dat zij tegelijkertijd niet op de hoogte zouden geweest zijn dat u net die avond uw huis had verlaten. Zo stelt u immers dat de taliban spionnen heeft (CGVS p.9), en suggereert u dat iemand van uw dorp hen misschien vertelde over u, omdat er veel informanten voor de taliban zijn onder de mensen in het dorp (CGVS p.10). Dat geen enkel van deze spionnen of informanten van de taliban u die bewuste avond uw huis zou hebben zien verlaten, is merkwaardig. Bovendien ging u samen met uw broer N. te voet naar het huis van uw halfbroer F. dat zich slechts op een paar kilometer van uw ouderlijk huis bevindt, nog steeds in hetzelfde dorp (CGVS p.9). Dat ook dit niet opgemerkt werd door één van deze spionnen of informanten is opnieuw merkwaardig.”

In zijn verzoekschrift merkt verzoeker op dat hoewel de taliban spionnen hebben in zijn dorp, dit niet betekent dat hij 24 uur op 24 door hen werd bewaakt. Hij stelt dat zijn huis niet werd bewaakt op het moment dat hij en zijn broer naar buiten gingen om naar zijn halfbroer te gaan.

De Raad stelt vast dat verzoeker verklaarde dat de taliban in zijn dorp veel spionnen en informanten heeft, die de taliban zouden hebben kunnen ingelicht over zijn tewerkstelling bij het ANA. Er kan redelijkerwijze worden verwacht dat wanneer de taliban besluiten een aanval uit te voeren op verzoekers huis omwille van zijn tewerkstelling bij het ANA en hiervoor wachten op één van de weinige momenten waarop verzoeker verlof had (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5: verzoeker kreeg gedurende zijn tewerkstelling bij het ANA slechts tweemaal verlof), zij zich ervan zouden vergewissen dat verzoeker op het moment van deze aanval ook zelf in het huis aanwezig is, temeer gelet op de vele informanten en spionnen waarover zij in verzoekers dorp zouden beschikken. Hiertoe is geenszins vereist dat verzoeker werkelijk 24 uur op 24 in het oog zou worden gehouden. Doch er kan niet worden ingezien dat het met al die spionnen en informanten voor de taliban niet mogelijk zou zijn geweest om op voorhand te verifiëren of verzoeker op het moment van de door hen geplande aanval al dan niet in zijn huis aanwezig is. Het is dan ook geenszins geloofwaardig dat de taliban verzoekers huis zouden aanvallen net op het moment dat verzoeker zich in het huis van zijn halfbroer F. bevond.

2.3.2.4. Verder motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat het evenmin aannemelijk is dat verzoekers moeder verzoeker om drie uur 's nachts zou opbellen om te zeggen dat mensen verzoekers huis hadden aangevallen doch hierbij niet zou vermelden dat het om talibanleden ging, hetgeen des te meer klemmt daar verzoeker verklaart dat hij zelf niet kon raden dat talibanleden zijn huis hadden aangevallen:

“Verder verklaart u dat uw moeder u die nacht opbelde om te zeggen dat er wat mensen kwamen die naar u vroegen, maar dat ze u niet alles vertelde omdat ze dacht dat u misschien verkeerd zou gaan reageren (CGVS p.10). Ook hierbij kan een bedenking gemaakt worden. Indien u moeder werkelijk bang had dat u iets verkeerd ging doen, is het enigszins vreemd dat zij rond 3u 's nachts wel opbelde om te zeggen dat er wat mensen naar jullie huis kwamen en naar u vroegen (CGVS p.10). Hiermee liet zij u immers in een bijzondere onwetendheid over de juiste omstandigheden, waarmee ze het risico op een foute reactie van u niet meteen inperkte. Gevraagd of u daarbij overigens niet kon raden dat het wel over de taliban ging, is uw antwoord daarenboven opmerkelijk. Zo stelt u dat u dit niet kon raden omdat de autoriteiten soms ook huizen binnenvallen (CGVS p.10), een gegeven dat inderdaad klopt, maar lijkt u als het ware te vergeten dat u zelf tewerkgesteld was voor de Afghaanse autoriteiten, waardoor het wel erg vreemd is dat u niet zeker zou weten welke van deze twee partijen u hoogstwaarschijnlijk in het holst van de nacht op dergelijke manier kwam zoeken.”

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dienaangaande als volgt: *“Verzoeker bevestigt dat zijn moeder zeer bang was en niet durfde om dit informatie door te geven, wat ze later deed. Hij bevestigt ook dat hij niet meteen geraden had dat het de taliban waren, omdat niemand in zijn dorp op de hoogte was dat hij voor de ANA werkte. Tijdens min of meer 2 jaren heeft hij aan zijn mededorpelingen verstoepd dat hij soldaat was, hij verwachtte dus niet dat de taliban plotseling op de hoogte waren.”*

De Raad wijst erop dat het louter herhalen van en volharden in reeds afgelegde verklaringen op zich niet kan worden beschouwd als een dienstig verweer tegen de motieven aangaande deze verklaringen in de bestreden beslissing. Het is allerm minst logisch dat verzoekers moeder tijdens haar telefoonoproep

om drie uur 's nachts zou verzwijgen dat het talibanleden waren die verzoekers huis aanvielen uit vrees dat verzoeker verkeerd zou reageren, aangezien het onvermeld laten van deze cruciale informatie op zich niet kan verhinderen dat verzoeker zou reageren op de aanval op zijn huis. Dit klemt des te meer daar verzoekers verklaring dat hij niet zelf kon raden dat het om een aanval van de taliban ging omdat de Afghaanse autoriteiten soms ook huizen aanvallen, niet verzoenbaar is met zijn eigen tewerkstelling voor deze autoriteiten als soldaat bij het ANA. Als zodanig wordt eens te meer afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas.

2.3.2.5. Voorts motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat het niet geloofwaardig is dat verzoeker teneinde zijn werkzaamheden bij het ANA verborgen te houden, zijn dorpelingen zou hebben verteld dat hij Engelse literatuur studeerde in Farah terwijl dergelijke studie ook beschikbaar is in het naderbij gelegen Jalalabad waar hij eerder al studeerde:

“Ook wenst het CGVS op te merken dat u aangaf dat niemand in uw dorp wist dat u voor het leger werkte, en dat u iedereen vertelde dat u studeerde aan de universiteit in Farah (CGVS p.9). Gevraagd wat u dan vertelde te studeren in Farah, verklaart u dat u de dorpelingen zei dat u er Engelse literatuur studeerde. Wanneer u vervolgens gevraagd werd of u dit dan niet kon studeren in Jalalabad, bevestigt u dat dit wel mogelijk was (CGVS p.10). Dat niemand van de dorpelingen het vreemd vond dat u speciaal naar Farah ging om er Engelse literatuur te studeren, iets dat u evenzeer in Jalalabad kon doen, waar u bovendien eerder ook al studeerde (CGVS p.3), is evenzeer bedenkelijk. Daarbij werkte u naar eigen zeggen reeds sinds 02/08/1394, oftewel 24 oktober 2015, voor het leger (zie vragenlijst CGVS ingevuld door de DVZ vraag 6), en ontdekte de taliban pas in de zevende maand van 1396 (september-oktober 2017) dat u voor het leger werkte (CGVS p.9). Dat u en uw familie er twee jaar lang in slaagden om uw mededorpelingen, onder wie volgens u vele informanten van de taliban, te laten geloven dat u helemaal naar Farah getrokken was enkel en alleen om er te studeren, en dan nog een studie die even goed in Jalalabad beschikbaar was, is weinig geloofwaardig.”

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat hij de dorpelingen had verteld dat hij een studiebeurs had gewonnen om aan de universiteit van Farah te studeren. De Raad stelt echter vast dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verklaarde dat hij de dorpelingen vertelde dat hij in Farah studeerde omdat hij daar werkte: *“Ik kon de mensen niet zeggen dat ik het in Jalalabad deed, want mijn werk was in Farah en dat is waarom ik Farah zei.”* (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10). Verzoeker maakte nergens doorheen zijn persoonlijk onderhoud melding van het winnen van een studiebeurs. Het *post factum* opwerpen van deze aan zijn eerdere verklaringen tegenstrijdige bewering, doet eens te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen. Indien de leugen over het volgen van universitaire Engelse literatuurstudies erop was gericht om te verhullen dat hij werkzaam was bij het ANA in Farah, terwijl hij eerder reeds studeerde in het naderbij gelegen Jalalabad waar volgens zijn verklaringen eveneens universitaire Engelse literatuurstudies kunnen worden gevolgd, is het geenszins aannemelijk dat verzoeker desalniettemin zou beweren dat hij in het verderop gelegen Farah deze studies zou volgen. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas eens te meer op de helling te staan.

2.3.2.6. Tevens motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat het evenmin aannemelijk is dat verzoeker en zijn broer N. niet werden gezocht in het enkele kilometers verderop gelegen huis van zijn halfbroer F. terwijl er in het dorp vele informanten van de taliban aanwezig zouden zijn en dat zij van hieruit in het geheim konden vertrekken:

“Voorts is het noemenswaardig dat enerzijds de taliban u die bewuste nacht niet kwam zoeken bij uw halfbroer F. wiens huis zich slechts op een paar kilometer van uw eigen huis bevindt, en dat anderzijds u en uw broer erin slaagden om het dorp de volgende dag zonder enige problemen te verlaten (CGVS p.12). U stelt in deze context dat jullie in het geheim vertrokken en niemand hiervan op de hoogte was (CGVS p.12), hetgeen echter opnieuw haaks staat op uw eerdere verklaringen dat er in uw dorp vele informanten van de taliban waren (CGVS p.10).”

In zijn verzoekschrift wijst hij erop dat zijn moeder aan de taliban had gezegd dat verzoeker in Jalalabad was en dat het huis van zijn halfbroer op ongeveer drie kilometer van zijn eigen huis ligt en dat *“hij als soldaat wist waar de checkpoints van de taliban waren, en alle wegen kent om het dorp te verlaten (hij is daar opgegroeid)”*. Indien de taliban werkelijk van plan waren om verzoekers huis aan te vallen wegens zijn tewerkstelling bij het ANA en hiertoe een beroep doen op de spionnen en informanten in het dorp, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat de taliban eveneens op de hoogte is van de woonplaats van verzoekers halfbroer F. enkele kilometers verderop en dat zij dan ook verzoeker aldaar zouden

zoeken. Dat zij de uitleg van verzoekers moeder dat verzoeker zich in Jalalabad bevond zouden aanvaarden zonder meer, is geenszins geloofwaardig. Het is allerm minst aannemelijk dat de taliban, die in verzoekers dorp kunnen rekenen op een uitgebreid netwerk van spionnen en informanten, niet zouden weten dat verzoeker (en zijn broer N.) trachtte(n) te vluchten. Dat verzoeker als soldaat en als persoon die in het dorp opgroeide, een goede kennis heeft van de checkpoints van de taliban en van alle wegen uit het dorp, doet hieraan geen afbreuk. Er kan immers ook worden verwacht dat de taliban eveneens een goede kennis hebben van de omgeving. Verzoekers verklaringen overtuigen dan ook geenszins, waardoor eens te meer afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas.

2.3.2.7. Vervolgens motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat de ernst en de geloofwaardigheid van de bedreigingen vanwege de taliban verder wordt ondermijnd doordat verzoekers overige familieleden probleemloos in het dorp bleven wonen terwijl zijn moeder, broers en zussen bij de aanval op zijn huis wel zouden zijn geslagen door de taliban teneinde verzoekers verblijfplaats te weten te komen:

“Tot slot kan er nog een bedenking gemaakt worden bij de reden waarom u (alleen) uw broer N. met u meegenomen hebt toen u het land verliet. Zo verklaart u dat u dit deed omdat de taliban hem anders mogelijk zou ontvoeren zodat u zich aan hen zou overleveren (CGVS p.6, 10). Uw andere broers, L. en R., bleven echter gewoon thuis (CGVS p.6). Op de vraag hoe het komt dat zij thuisblijven antwoordt u dat zij nog jong zijn. Nochtans zijn L. en R. reeds 16 en 14 jaar (CGVS p.6), en is het algemeen geweten dat de taliban er niet voor terugdeinst om ook jongens van die leeftijd lastig te vallen, bijvoorbeeld om oudere familieleden onder druk te zetten. Bovendien verklaarde u eerder dat de taliban die bewuste nacht dat ze uw huis binnenvielen zowel uw moeder, broers als zussen sloegen om hen bang te maken en hen te laten vertellen waar u zich bevond (CGVS p.9, 10). Dat uw familie desondanks gewoon in het dorp zouden blijven terwijl u en uw oudste broer N. wegvluchtten, is weinig geloofwaardig. Gevraagd of er geen mogelijkheid was voor uw familie om elders naartoe te verhuizen, zwakt u het gevaar voor hen plots ook opvallend af. Zo stelt u dat de taliban niets zouden doen met uw moeder en zussen (CGVS p.13), hetgeen echter haaks staat op het gegeven dat ze hen eerder zouden geslagen hebben om iets over u te weten te komen. In diezelfde context verklaart u verder dat uw (volwassen) halfbroers eveneens niets dienen te vrezen omdat zij apart van jullie wonen, gewone arbeiders zijn, en belastingen betalen aan de taliban (CGVS p.13), wat opnieuw weinig steekhoudt daar zij in hetzelfde dorp leven en als een verlengstuk van uw familie kunnen beschouwd worden.”

In zijn verzoekschrift volhardt verzoeker in zijn eerdere verklaring dat zijn andere twee broers minder gevaar lopen omdat zij nog jong zijn. Hij wijst erop dat hijzelf het doelwit is van de taliban wegens zijn tewerkstelling bij het ANA, niet zijn andere familieleden. Hij meent dat de taliban niet van plan zijn om zijn overige familieleden te mishandelen of ontvoeren. Hij herhaalt tevens dat zijn halfbroer een kleine arbeider is die zijn belastingen aan de taliban betaalt en niet werkt bij het ANA. Hij wijst erop dat de taliban nog steeds naar hem vragen zonder zijn familieleden aan te vallen.

De Raad stelt vast dat verzoeker verklaarde dat de taliban zijn moeder en broers en zussen zouden hebben geslagen bij de aanval op zijn huis teneinde te weten te komen waar verzoeker zich bevindt. Het is dan ook allerm minst aannemelijk dat verzoekers familieleden sinds zijn vertrek uit Afghanistan geen noemenswaardige problemen met de taliban hebben gekend en gewoon in het dorp kunnen blijven wonen. Er kan immers worden verwacht dat de taliban verzoeker onder druk zouden trachten te zetten door ook zijn familieleden te bedreigen, *quod non*. Dat verzoekers broers nog te jong zouden zijn, valt niet te rijmen met de pertinente opmerking van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing dat de taliban er niet voor terugdeinsten om ook minderjarigen te bedreigen, zoals ook wordt vermeld in de richtlijnen van UNHCR (zie weblink opgenomen in de bestreden beslissing). Dat verzoekers familieleden sedert zijn vertrek uit Afghanistan probleemloos in hun dorp zijn blijven wonen, doet eens te meer afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de voorgehouden bedreigingen vanwege de taliban.

2.3.2.8. Met betrekking tot de door verzoeker voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat deze geen elementen bevatten die alsnog de voorgehouden problemen met de taliban zouden kunnen aantonen:

“De documenten die u neerlegt ter ondersteuning van uw verzoek om internationale beschermingen wijzigen bovenstaande appreciatie niet. Zij ondersteunen immers louter uw identiteit, herkomst, opleiding en tewerkstelling bij het Afgaanse leger, elementen die vooralsnog niet ter discussie staan, en tonen op geen enkele wijze de door u voorgehouden problemen met de taliban aan.”

Dienaangaande voert verzoeker geen enkel concreet en inhoudelijk verweer in zijn verzoekschrift. Aldus blijft deze motivering onverminderd overeind. De door verzoeker bijgebrachte informatie (verzoekschrift, stukken 3-5) vermag aan de voormelde vaststellingen geen afbreuk te doen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

2.3.2.9. Gezien het geheel van wat voorafgaat, dient vastgesteld dat verzoeker er niet in slaagt de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, § 1, 4 en 5 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.10. Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas toont verzoeker niet aan dat hij vroeger vervolgd is geweest. Derhalve kan hij zich niet beroepen op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.11. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers vluchtrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. De Raad herinnert eraan dat deze wetsbepaling de omzetting vormt van artikel 15, *sub c*, van de richtlijn 2011/95/EU en een bepaling is waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest "*Elgafaji*" waar het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar "*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*" (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en

- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat *“hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 39).

Verwerende partij legt op 17 augustus 2020 een aanvullende nota neer met bijkomende verwijzingen naar de nieuwe COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod van 12 maart 2020 en een map van Jalalabad City Region van 27 november 2019. Uit de toelichting blijkt dat de situatie niet veranderd is in vergelijking met de objectieve informatie ten tijde van de bestreden beslissing.

Uit de beschikbare landeninformatie en de aanvullende nota blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, het zuidoosten en het oosten van Afghanistan. Zo zijn er een aantal provincies die te kampen hebben met een voortdurende en open strijd tussen anti-regeringselementen (hierna: AGE's) en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In deze provincies is er sprake van aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van grondoffensieven, luchtbombardementen, aanslagen met *“improvised explosive devices”* (hierna: IED's), e.d. In deze provincies vallen er veel burgerslachtoffers en dwingt het geweld de burgers om hun woonplaats te ontvluchten. In andere provincies is er geen aanhoudende en open strijd maar vinden wel regelmatig veiligheidsincidenten plaats, waarbij de omvang en intensiteit van het geweld lager ligt dan in de provincies waar openlijk wordt gevochten.

Tevens is de veiligheidssituatie in de steden anders dan de veiligheidssituatie op het platteland, gelet op de verschillen in typologie en omvang van geweld tussen het platteland en de steden.

Verschillen in veiligheidssituatie blijken tenslotte ook uit de visuele weergave ervan in de *‘conflict severity’* map van UNOCHA. Op basis van drie indicatoren (veiligheidsincidenten, burgerslachtoffers en conflict-gerelateerde interne verplaatsingen) onderscheidt UNOCHA voor elke provincie en per district vijf categorieën naargelang de ernst van het conflict (UNOCHA, Afghanistan: Humanitarian Needs Overview 2019, 6 december 2018, p. 2, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 18 maart 2019).

Een evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan op basis van de stukken uit het rechtsplegingsdossier, leidt dan ook tot de vaststelling dat het geweldsniveau, de omvang van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend zijn.

De bestreden beslissing wijst er voorts terecht op dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Jalalabad te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit de objectieve informatie opgenomen in de bestreden beslissing (zie weblinks) blijkt dat Jalalabad veilig toegankelijk is via de luchthaven van Kabul en de drukke autoweg Kabul – Jalalabad. Op de weg van Kabul naar Jalalabad blijkt het grootste probleem gelegen te zijn in de onveilige verkeerssituatie die zijn oorzaak vindt in roekeloos rijgedrag. Verkeersonveiligheid op zich houdt echter geen enkel verband met de criteria van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul.

Voorts blijkt uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie weblinks opgenomen in de bestreden beslissing) dat gewapende militante groeperingen zoals de taliban en Islamitische Staat (ISKP) actief zijn in de meer afgelegen delen van de provincie Nangarhar. Zo is ISKP hoofdzakelijk openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan

Pakistan. De taliban is op zijn beurt voornamelijk sterk aanwezig in de westelijke districten van de provincie. De taliban en ISKP bestrijden elkaar voor de controle over territoria en de aanwezige mijnen, in het bijzonder in het Tora Bora-gebied van waaruit diverse goederen van en naar Pakistan gesmokkeld worden. De zuidelijke en zuidwestelijke districten worden het meest getroffen door deze gewapende strijd.

Wat betreft de stad Jalalabad dient vastgesteld dat het geweldsniveau en de typologie van het geweld er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar. De stad is stevig in handen van de overheid en er werden bijkomende veiligheidsmaatregelen genomen, zoals een overdracht van de controle over de veiligheid van de stad aan het Afghaanse leger, wat een positieve impact op de algemene veiligheidssituatie in de stad tot gevolg heeft. Verder blijkt dat het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan worden toegeschreven aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) (vooral de taliban en Islamitische Staat (ISKP)) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Voor het uitvoeren van hun aanslagen maken de opstandelingen veelvuldig gebruik van de zogenaamde *"improvised explosive devices"* (IED's), mijnen en andere explosieven. Het doelwit hiervan is het overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen *"high profile"*-doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviséerd worden. Daarnaast werd Jalalabad getroffen door enkele grootschalige aanslagen van ISKP op licht bewaakte locaties, waarbij voornamelijk burgers geviséerd werden.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten geviséerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld ervoor dat ook burgers zonder specifiek profiel worden gedood of verwond. De impact van de beschreven aanslagen is echter niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de stad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van *"open combat"* of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten.

Uit de beschikbare informatie, waaronder de EASO *Guidance Note*, blijkt aldus dat de graad van het willekeurig geweld in de stad Jalalabad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger in geval van terugkeer louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet loopt.

Wel stelt de Raad vast dat het willekeurig geweld in de stad Jalalabad in zekere mate hoog blijft. Zoals hoger reeds aangehaald heeft het Hof van Justitie in dit geval geoordeeld dat rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 39).

Dienaangaande motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing en de aanvullende nota terecht als volgt:

"Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Jalalabad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Jalalabad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

Ook uit het verzoekschrift blijken geen individuele omstandigheden die in hoofde van verzoeker de kans vergroten dat hij ingeval van hervestiging in de stad Jalalabad zou worden geraakt door het willekeurig geweld aldaar.

De informatie die verzoeker bijbrengt (verzoekschrift, stukken 3-5), is niet van aard om aan te tonen dat de door de commissaris-generaal aangebrachte informatie onjuist of achterhaald is. Integendeel, verzoekers informatie ligt in dezelfde lijn als deze van verweerder.

In de bestreden beslissing stelt de commissaris-generaal terecht als volgt:

“Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Note wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien. De Guidance Note stelt voorts dat bij de beoordeling van de redelijkheid de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker van belang zijn, zoals: de leeftijd van de verzoeker, de mogelijkheid om zich op de arbeidsmarkt te begeven, het gebrek aan bijkomende kwetsbaarheden omwille van gender, het instaan voor het onderhoud van een gezin, de afwezigheid van gezondheidsproblemen, lokale kennis o.a. van de normen in de samenleving en kennis van de stad, de professionele, scholings- en economische achtergrond van de verzoeker, het bestaan van een ondersteunend netwerk etc.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.”

Verder wordt er in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in Jalalabad vestigt.

U bent immers een gezonde, alleenstaande jongeman die, gelet op uw leeftijd, professionele, scholings- en economische achtergrond, over ruime mogelijkheden beschikt om u op de diverse arbeidsmarkt in de stad te begeven. Zo spreekt u naast uw moedertaal Pashtou ook vloeiend Dari en vervolgde u een opleiding als elektrisch ingenieur (CGVS p.3-4). Daarnaast deed u ruim anderhalf jaar werkervaring op als sergeant bij het Afghaanse leger, waar u zich hoofdzakelijk bezighield met administratieve taken en bewaking (CGVS p.5). Gelet op de nabijheid van uw dorp (Shamsapoor) bij de stad Jalalabad, alsook het feit dat u uw studies in Jalalabad deed (CGVS p.3), heeft u de nodige lokale kennis van de heersende normen in de samenleving en kan u rekenen op een ondersteunend netwerk van familie-, stam- en/of clanleden in de regio. U was verder in staat om zowel uw eigen als uw broers reis naar Europa te financieren (waarvoor u samen zo’n tienduizend euro betaalde, CGVS p.12), wat duidt op de nodige financiële draagkracht van uzelf en uw netwerk. Ook uw zelfstandigheid, die u heeft aangetoond door naar Europa te reizen en u hier in een vreemde gemeenschap te vestigen, is een troef voor een hervestiging in de stad. U haalde bovendien geen bijkomende kwetsbaarheden aan waaruit zou blijken dat u zich niet in de stad Jalalabad zou kunnen vestigen.

Men kan dus concluderen dat gelet op uw persoonlijke omstandigheden en profiel, een intern vestigingsalternatief in de agglomeratie Jalalabad voor u veilig en redelijk is.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat dit niet mogelijk is omdat u op de zwarte lijst van de Taliban staat. Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de Taliban omwille van uw tewerkstelling bij het Afghaanse leger gekend zou hebben, zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.”

Dienaangaande voert verzoeker geen enkel concreet en inhoudelijk verweer in zijn verzoekschrift. Aldus wordt deze motivering door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig augustus tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS